

Miško pakraštyje prasidėjęs gaisras greitai išplito. Tarp medžių plaikstėsi aukštos, karščiu tvoskiančios ir viską savo kelyje ryjančios liepsnos. Ten, kur ugnis praužė, likdavo tik rūkstantys, traškantys juodi kamieniai.

Tiršti dūmai graužė Herbertui akis ir nosį. Berniukas tylėdamas stovėjo prie malūno ir stebėjo, kaip liepsna šliaužia nuo vieno medžio prie kito. Tai buvo jau trečias miško gaisras per tiek pat dienų. Iš baimės pilvą varstė diegliai. Senelis ir vyresnysis brolis Fabijanas visą rudenį kalbėjo, kad mažai lyja. „Retai pasitaiko toks gražus ruduo“, – sakė senelis. Nebevargino kaitra, kokia kamavo vasarą, buvo tiesiog giedra ir saulėta. Berniukui nereikėjo aiškinti, ką tai reiškia. Jei nelyja, viskas išdžiūsta, o kuo sausiau, tuo geriau dega.

Vaiką ramino vienintelis dalykas – miške zujo daugybė geltonais ir juodais drabužiais vilkinčių ugniagesių. Vidury pievos stovėjo dvi gaisrinės mašinos. Jie juk turėtų susidoroti?

– Nukreipkite srovę čia! – riaumoją vienas ugniagesių. – Nelaboji juda į vakarus, reikia užgesinti, kol nepasiekė namų!

Šalia Herberto stovinti Selė atrodė sumišusi:

– Kaip suprasti? Kas ta nelaboji?

– Ugnis, – atsakė draugas. – Senelis irgi taip sako.

Senolis griežtai uždraudė anūkui artintis prie miške siautėjančių liepsnų. Fabijanas taip pat.

– Kvēpuoti dūmais pavojinga, – paaiškino brolis. – Gali sugadinti plaučius.

Vyresnėlis buvo gydytojas ir tikrai išmanė, kas kenkia plaučiams. Tačiau Herbertas su Sele negalėjo likti nuošalyje. Nors žinojo, kad nevalia, po pamokų bičiuliai patraukė tiesiai prie malūno. Berniukas mąstė, kad jei dūmai nekenkia ugniagesių plaučiams, neturėtų labai sužaloti ir jųdviejų su Sele – visi gaisro gesintojai buvo be dujokaukių, tik su šalmais.

– Kas, jei užsidegs malūnas?.. – pasibaisėjo mergaitė.

Bičiulis vylėsi, kad taip nenutiks. Juk senajame malūne buvo Slaptasis kambarys! Jis priklausė tik Selei ir

Herbertui. Daugiau niekas apie jį nežinojo. Na, išskyrus senelį – šis jame lankėsi, kai persekiojamiems būrio zombių jiems žūt būt reikėjo kur nors pasislėpti.

„Bent jau dėl jų dabar nereikia jaudintis“, – pagalvojo berniukas.

Tiesą sakant, po vasaros buvo ramu. Taip ramu, kad atrodė, jog viskas grįžo į senas vėžes. Nors ne visai – buvo dar geriau, nes į Eldsalą atsikraustė Fabijanas, vyresnysis Herberto brolis, apie kurį jis dar visai neseniai nė nenutuokė.

Berniukui nepatiko mąstyti, kaip viskas buvo anksčiau. Po insulto senelis labai nusilpo ir nebepajėgė tinkamai rūpintis anūku. Vaiko tėvai buvo mirę, todėl be senelio jis daugiau nieko neturėjo. Žmonės iš savivaldybės nutarė, kad jam jau per sunku rūpintis Herbertu, ir vienintelė priežastis, kodėl leista toliau taip gyventi, buvo Fabijanas, kuris vasarą atsikraustė į Eldsalą ir galėjo padėti. Brolis lankydavosi pas juos beveik kasdien. Jam visada atsirasdavo darbo.

Taip turėjo ir tėtis. Jei ne Fabijanas, Herbertui tektų keltis į kitą šeimą. Negalima įsivaizduoti nieko baisesnio. Jie su Sele vis dar turėjo planą, ką daryti, jei Herbertui nebūtų leista pasilikti Eldsaloje: jie pabėgtų ir niekada negrįžtų. Selė buvo geriausia jo draugė. Jei tektų bėgti, tai tik su ja.

Prie jų dviejų sparčiu žingsniu skubėjo ugniagesys.

– Jums čia negalima! – tarė vyras.

Pasakė piktu balsu, tačiau berniukas matė, kad jo akys geros.

Bičiuliai nenoriai ėmė trauktis atbuli.

– Kaip manote, kada pavyks užgesinti? – paklausė mergaitė.

– Tikiuosi, dar šį vakar, – atsakė.

– Tai anapus miško esantys namai nesudegs? – klausinėjo Selė.

Herbertas nediršo to paklausti. Ką jie su seneliu darytų, jei supleškėtų namas ir pensionas, kuri irgi būtinai reikėjo išsaugoti, – be jo senelis neturėtų pinigų.

– Už daug ką turime dėkoti paukščių stebėtojams, – sakydavo jis. Taip kalbėjo todėl, kad pensione dažniausiai apsistodavo sparnuočių stebėtojai, kurie iš įvairiausių Švedijos vietų suvažiuodavo pasižiūrėti Eldsalos ežero gyventojų.

– Tikimės, kad ugnis nepasieks ten esančių namų, – atsakė vyras. – Viskas bus gerai.

Berniukas nurijo seiles:

– Kodėl prasidėjo gaisras? – paklausė.

Susirūpinęs ugniagesys pasitrynė kaktą.

– Nenoriu per daug kalbėti, – ištarė jis, – bet atrodo, kad tai padegimas. Visai kaip ankstesniais kartais.

– Padegimas? – pakartojo Selė.

– Tai reiškia, kad tai nėra nelaimingas atsitikimas, –
paaikškino vyras. – Kažkas atsinešė į mišką benzino ir
degtukų ir padegė. Kažkas nori jį sudeginti.

Herbertui pašiurpo oda.

Kažkas nori sudeginti mišką.

– Kas galėtų to norėti? – sušnibždėjo Selė jam nuėjus.

To berniukas nežinojo, bet vien pagalvojus, kad kaž-
kas Eldsaloje nori sudeginti mišką, iš baimės pakirto
kojas. Ko tas žmogus griebsis, kai gaisrą pavyks užgesin-
ti? Suliepsnos kas nors kita?

2

Kai Herbertas grįžo namo, senelis buvo užkūręs židinį.

– Gal išprotėjai? – nustebo anūkas. – Dar daugiau ugnies?!

– Tai kontroliuojama jauki ugnelė, – nusišypsojo senolis. – Visai kitokia, nei siautėjanti miške.

Buvo spalio vidurys. Vos už poros savaitių mokiniams turėjo prasidėti rudens atostogos. Herbertas labai tikėjosi, kad jų namas iki to laiko vis dar stovės nesudegęs. Ugniagesys, regis, beveik pažadėjo, kad taip ir bus.

Senelis sėdėjo priešais židinį dideliame fotelyje. Buvo penkta vakaro. Lauke jau spėjo sutemti. Berniukas įsitaísė kitame krėslė.

– Skambino Fabijanas, – ištarė senolis. – Sakė, mielai pavakarieniautų su mumis. Jis ir Elsa.

– Šaunu, – nudžiugo anūkas.

Vis dėlto senelis girdėjo, kad vaiko balsas ne toks linksmas kaip paprastai. Herbertas buvo nepatenkintas dėl tos merginos. Fabijanui vos spėjus atsikraustyti, iš kažkur atsiradusi Elsa iki ausų jį įsimylėjo. Taip stipriai, kad jaunuolis tikriausiai atsakė tuo pačiu. Broliui nelengva buvo su tuo susitaikyti.

Senelis giliai atsiduso:

– Herbertai, šimtą kartą kartoju: nepyk, kad Fabijanas susipažino su Elsa. Tuo reikia džiaugtis!

– Džiaugtis? – piktai atšovė berniukas. – Kuo čia džiaugtis? O jei jie ims ir išsikraustys?!

Tai būtų didžiausias Herberto košmaras. Jis nerimavo, kad Eldsala Fabijanui pasirodys per maža ir jis nebenorės čia likti. Tada grįš senosios bėdos ir jiems su Sele teks bėgti.

– Bet jis juk ką tik atvyko, – nesutiko senelis.

– Būtent! – sušuko anūkas. – O tada pasirodo ta Elsa ir viską sugadina. Kai lankėsi čia pastarąjį kartą, minėjo, kad jai patinka Kopenhaga.

– Liaukis... – sudejavo senelis. – Man irgi patinka Kopenhaga. Na ir kas?

Vis dėlto matėsi, kad ir pats truputį sunerimo.

Berniukas žiojosi kažką sakyti apie Elsą, bet nespėjo, nes tą pačią akimirką sode pasigirdo garsus staugimas.

Juodu neramiai susižvalgė. Stūgsmas už lango pasikartojo. Paskiau dar kartą.

– Po galais, kas gi čia dabar... – suburbėjo senolis.

Pripuolęs prie lango Herbertas ėmė dairytis. Priešais namą tupėjo didelis juodas šuo. Jis atlošė galvą ir vėl užkaukė. Garsiai ir ilgai. Atrodė labai nelaimingas. Arba kažko sunerimęs.

– Vargšelis, – ištarė prie anūko priėjęs senelis. – Tikriausiai gaisras išgašdino.

– Kieno jis? – paklausė berniukas.

– Kad aš žinočiau... Kad ir kaip būtų, jam čia ne vieta kaukti, – ir žengė prie durų. Vaikas išsigandęs sekė jį žvilgsniu.

– Tu juk neketini jo skriausti? – paklausė.

– Gal išprotėjai? – tarstelėjo senelis. – Aš tik noriu, kad eitų liūdėti kitur.

Pravėręs duris senelis išėjo ant laiptų.

– Bėk iš čia! – sušuko.

Herbertas irgi išėjo tarpdurin.

– Nešdinkis! – vijo šunį senelis. – Tau čia ne vieta!

Keturkojis atsigulė ant vejų, o į juos net nepažvelgė.

– Gal jis serga? – svarstė berniukas.

Vaikas įdėmiai nužvelgė gyvūną. Jis buvo kažkoks keistas. Herbertas dar niekada nebuvo matęs tokio di-

delio šuns. O ir kailis... Blizgėjo, tarsi būtų ką tik iš vandens.

Seneliui šuo irgi pasirodė įtartinas.

– Tu lik čia, – paliepė anūkui, – o aš geriau apžiūrėsiu tą kudlių.

Atrodo, šuo jų net negirdėjo – toliau sau gulėjo įsmeigęs akis į kitą pusę.

– Nepamenu, kad būčiau matęs Eldsaloje tokį didžiulį vilkšunį, – lėtai ištarė senolis.

– Čia vilkšunis? – nustebė Herbertas.

– Tik žymiai didesnis nei įprastai, bet... Aišku, kad vilkšunis, – atsakė senelis.

Tada lėtai nusileido nuo laiptų. Pamatęs jį artėjantį svečias ėmė vizginti uodegą, bet ne taip linksmi ir greitai, kaip berniukas matydavo darant kitus šunis. Ne, jis tik lėtai judino uodegą į šonus.

– Seneli, – tyliai ištarė berniukas.

– Viskas gerai, – ištarė šis ir pritūpė.

Tą pačią akimirką šuo pašoko ant kojų ir garsiai suurzgė.

– Dievulėliau... – žiobtelėjo senelis ir atšoko atgal.

– Seneli! – sukliko anūkas.

– Lik ten, kur esi! – šūktelėjo šis.

Herbertas suakmenėjęs stebėjo, kaip šuo nubėgo ant kelio, didelėmis letenomis garsiai dundėdamas į žemę.

Jam dingus, berniukas lengviau atsikvėpė.

– Koks didžiulis... – ištarė.

– Eime vidun, – trumpai paliepė senukas. – Tuojau pat.

Abiem grįžus jis uždarė duris ir užsirakino. Tada neramiai dar kartą apsidairė pro langą.

– Kas yra? – paklausė anūkas.

– Nieko, – atsakė senelis.

– Kurgi ne... – neatlyžo vaikas. – Tas šuo kažkoks ne toks.

Senolis papurtė galvą:

– Aš suklydau, – atsakė. – Tai ne vilkšunis. Manau, kad apskritai net ne šuo, o kažkoks neaiškus, pavojingas padaras.

3

Kažkoks pavojingas padaras. Šie žodžiai nėjo Herbertui iš galvos. Nors vėliau senolis persigalvojo ir teigė, kad sakydamas „pavojingas“ bus sutirštinęs spalvas, berniukas nesiliovė galvoti apie šunį net ir atėjus Fabijanui su Elsa. Mergina bandė pašnekinti Herbertą, bet šis nesileido į kalbas. Žinojo, kad iš tiesų jai nerūpi. Piktas ir netekęs ūpo vaikas tylėdamas sėdėjo prie stalo. Net nepastebėjo, kad kiti irgi nuščiuvę. Tik baigęs valgyti atkreipė dėmesį, jog niekas nesikalba.

Jis nebegalėjo ilgiau kentėti.

– Prieš jums ateinant čia buvo užklydęs didžiulis šuo, – ištarė.

Fabijanas pakėlė akis.

– Kieno jis? – paklausė.

Senelis dirstelėjo į jaunuolį ir papurtė galvą. Prieš tai lygiai taip palingavo galva anūkui.

– Pamiršk tai... – burbtelejo.

– Kas tau? – nusijuokė Fabijanas. – Kodėl negalime pasikalbėti apie šunį? Jis kurio nors iš kaimynų?

– Ne, – atsakė senelis.

Fabijanas liovėsi juoktis.

– Gerai, tada papasakok, kuo tas šuo ypatingas? – paprašė.

– Jo kailis buvo šlapias, – prabilo Herbertas. – Ir...

– Tai ne šuo, – nutraukė senelis.

Senukas sunerimęs žvelgė į anūką.

– Ten buvo vilkas, – paaiškino.

– Vilkas? – pasibaisėjo Elsa.

Mergina pašoko, o Fabijanas paėmė ją už rankos. Elsa iš karto tvirtai ją suspaudė.

– Gal tau tik pasirodė, seneli? – pasitikslino jaunuolis.

– Jokių būdu, – patikino šis. – Žinau, kaip atrodo šunys. Iš pradžių mane suklaidino tamsus kailis, todėl palaikiau vilkšuniu, tačiau tai ne paprastas šuo, tuo esu visiškai tikras.

Fabijanas pažvelgė į Elsą:

– Gal atsisėsk? – pasiūlė.

– Man reikia paskambinti tėvams, – pareiškė ši. – Jie turi žinoti, kad Eldsaloje pasirodė vilkas. Tėvai laiko

šunį, kuris laisvai žaidžia sode. Kas, jei vilkas jį pagaus?
Atsiprašysiu...

Mergina išėjo į koridorių ir išitraukė telefoną. Tada surinko numerį ir nuėjo į svetainę.

Fabijanas patapšnojo Herbertui per nugarą.

– Gal reikia pagalbos ruošiant pamokas?

Brolis papurtė galvą:

– Ne, susitvarkysiu, – patikino.

Tačiau seneliui pagalbos tikrai reikėjo. Jam atrodė, kad radiatorius miegamajame veikia ne taip, kaip turėtų.

– Tai iš karto ir pažiūrėkime, – pasiūlė Fabijanas.

Vyresnėlis nuėjo su seneliu į miegamąjį.

Herbertas liko sėdėti. Berniukas šnairavo į uždarytas svetainės duris. Paskiau atsargiai dirstelėjo į koridorių, kuris vedė į senelio miegamąjį.

– Štai, pažiūrėk... – girdėjo sakant senolį.

Gerai – jie užsiėmę radiatoriumi. Berniukas skubiai pirštų galais prisėlino prie svetainės durų ir atsargiai jas vos vos pravėrė norėdamas išgirsti, ką šneka Elsa.

– Paklausyk manęs! – kalbėjo ji tyliai, bet piktu balsu. – Tai nesuveikė! Girdi, ką sakau? Nė karto! Turi vėl tai padaryti. Negaliu pasakoti, kodėl, bet...

Herbertas stovėjo taip arti durų, kad net prisiglaudė prie jų skruostu.

Elsa giliai kvėpavo:

– Turiu eiti, kad jiems nekiltų įtarimas, ką čia veikiu. Ką? Juk sakiau, kad ne. Jis nenori. Bet aš įkalbinėsiu toliau. Kopenhaga yra nuostabi, mums ten būtų labai gera.

Herbertui vos nesustojo širdis.

Vėl Kopenhaga!

Akivaizdu, kad situacija blogėja. Įdomu, su kuo ji ten kalbasi? Kas nesuveikė ir ką ten reikia vėl padaryti?

Vaikas atsitraukė nuo durų ir nuėjęs į virtuvę tyliai atsisėdo prie tuščio stalo.

Senelis su Fabijanu irgi grįžo. Abu garsiai iš kažko juokėsi, bet Herbertui tai nerūpėjo. Jis suko galvą, apie ką kalbėjo Elsa.

Senelis primygtinai siūlė pasivaišinti kava. Anūkas nenorėjo toliau čia būti, todėl pakilo nuo stalo. Eiti pas Selę buvo jau vėlu, bet paskambinti visada galima. Taigi paėmęs telefoną įsitaisė ant lovos.

Tada vėl išgirdo garsų staugimą. Aiškiai, visai arti, prie pat namo. *Per arti.*

Herbertas krūptelėjo, telefonas išsprūdo iš rankų. Berniukas lėtai priėjo prie lango ir pažvelgė į lauką. Galinį kiemą apšvietė ties namo kampu kabantis žibintas. Kiemo vidury sėdėjo tas pats senelio nuvytas šuo. Tas, kuris buvo ne šuo, o vilkas.

Kai gyvūnas atlošė galvą ir vėl užkukė, Herbertui nudiegė pilvą. Kailis tebeblizgėjo. Nejau vėl maudėsi? O gal čia ne tas pats?

O kas, jei jų ne vienas, o daugiau?

Vaikui pašiurpo oda, ant rankų net plaukeliai pasišiaušė.

Vilkas staugė toliau.

Tada nuleido galvą ir pažvelgė tiesiai į Herbertą.

Šis aiktelėjo ir greitai atšlijo nuo lango.

Tikriausiai pasivaideno.

Vis dėlto dar kartą dirstelėjęs išvydo tą patį: žvėries akys buvo ryškiai žalios ir švytėjo.